

komne med det til Rigsdagen. Der foreligger i Diebliftet ikke noget saadant Andragende for Thinget, men hvis et saadant Andragende kommer, mener jeg, det er Thingets Pligt at prøve det og at undersøge, om ikke Vedkommende ere ligesaa værdige som de, der pleie at staa paa Indfødsretslovsforlaget, og kommer det da til den Erkjendelse, og Ministeren fremdeles vægrer sig ved at optage Vedkommende paa Lovforslaget, bør Thinget fastholde sit Standpunkt, saaledes som Tilfældet har været en Gang tidligere. I den Henseende vil jeg tillige gjøre bemærksom paa, at det ministerielle Cirkulære af 22de Mai 1885 ikke indeholder de Betingelser, som Nogen skal have for at faae Indfødsret, men det indeholder kun, hvilke Oplysninger der kræves af dem, der søge Indfødsret; det staaar da hele Rigsdagen og ethvert af Thingene for sig frit for at skønne over, hvorvidt det fremgaar af samtlige foreliggende Oplysninger, at Vedkommende er værdig til at faae Indfødsret. Derfor kan der meget godt savnes en eller anden Oplysning — der kan f. Ex. javnes Anbefaling fra en Kommune — og ikke desto mindre kan Vedkommende være saa vel anbefalet, at han alligevel bør have Indfødsret. En Anbefaling f. Ex. fra Københavns Kommune har i Almindelighed ikke overordentlig Meget at sige, thi det er umuligt, at Kommunalbestyrelsen i en saa stor Stad kan have tilstrækkeligt Kjenndskab til Vedkommende, og det kunde maasse ogsaa være rigtigt i Fremtiden at lade denne Anbefaling bortfalde. Desuden har om ikke den nuværende høitærede Indenrigsminister, saa dog den tidligere Minister paa egen Haand gjort Undtagelser derfra. Jeg mindes saaledes en Gang for ikke mange Aar siden, at der var indstillet til Indfødsret en Mand, som var ansat ved Statsbanerne i Fredericia, som ikke havde kommunal Anbefaling, men kun havde en Attest fra Politiet om, at der ikke var noget Ufordelagtigt bekjendt om ham, og saa havde han tillige andre Anbefalinger, som vare tilstrækkelige til at skaffe ham Indfødsret. Det er denne Skrivelse, som nærmest har givet mig Anledning til at tage Ordet, fordi jeg gjerne vilde have, at vi fremdeles som hidtil skulde holde Indfødsretsloven paa det rent Uparfiste og ikke tillade, at f. Ex. Personer eller Institutioner, der skulle give Anbefalinger, af partiske Grunde modsætte sig at give saadanne; det er ikke Tilfældet i dette Dieblif, men det kunde jo ske. Jeg tør maasse med det Samme gjøre en Bemærkning til en Udtalelse af den høitærede Indenrigsminister i det andet Thing, da Sagen var for der til 2den Behandling den 30te November; den cærede

Minister syntes da at drage en Parallell mellem Meddelelse af Indfødsret og den protektionistiske Bevægelse. Jeg veed ikke, om det er Meningen, at man paa Grund af, at der er en protektionistisk Bevægelse oppe, skulde ligesom væge sig imod at give Fremmede Indfødsret. Hvis det er Tilfældet, vil jeg anse det for meget uheldigt. Af Protektionisme kommer, som bekjendt, let Noget, man kalder Toldkrig, og skulde man udvide denne Krig hidrørende fra Varer til en Krig i Anledning af Personer, vilde jeg anse det for meget uheldigt. Indfødsretten giver jo ikke alene vedkommende Fremmede Udgang til Valgret, baade kommunal og politisk, men de faae tillige den Ret ikke at kunne udvises, og i Anledning af de Udvisninger, som have fundet Sted i den senere Tid herfra, og som let kunde skabe mindre venlige Følelser paa et andet Sted, tror jeg, det er rigtigt at undgaa endog Skinnet af, at man ikke skulde stille sig ligesaa velvilligt som tidligere lige overfor de Fremmede, som søge Indfødsret og som ere ligesaa værdige som de, der hidtil have faaet den. En anden Sag er det, om man multigvis tidligere kan have overset et Hensyn, som jeg anser for berettiget, det er nemlig det, som jeg kan sammenstille med, at en Mand ikke bliver optaget i en privat Forening paa Grund af, at man i Forveien veed, at han ikke kan betale sit Medlemsbidrag. Hvis det f. Ex. er sandsynligt, at den, der søger Indfødsret, om en meget kort Tid let vil falde Fattigvæsenet til Byrde, mener jeg ikke, det er rigtigt at give ham en saadan Ret. I saa Henseende vil jeg henvise til den Bestemmelse, man har i den svenske Forordning af 27de Februar 1858 om Wilkaarene for udenlandske Personers Optagelse som svenske Borgere; der staaar i dens § 2, 4de Stykke, at Vedkommende skal have Udvei til at forsørge sig. Det er et Hensyn, jeg anser for rigtigt, naar det gjøres gjældende fra alle Sider, og hvis det er det, den høitærede Minister har ment, tror jeg ikke, der fra Folkethingets Side kan rettes nogen Indvending derimod. Noget Andet er det derimod, om man paa Grund af den protektionistiske Bevægelse vil ligesom lave Noget, der gaar hen imod Indførselsforbud eller i alt Fald gjør det vanskeligere end hidtil for Fremmede at opnaa Indfødsret. Saa tror jeg, det er en Mangel paa den Gjæstfrihed, som den ene Stat skylder den anden.

D. Christensen: Hvad den cærede sidste Taler udtalte i sin store Almindelighed om dette Lovforslag, kan jeg fuldt ud tiltræde; især hans sidste Bemærkning om